

Az özönvíz

1 Mózes 6 és 7. {PP 90}

Noé korában Ádám törvényszegése és Kain gyilkossága következményeképp kettős átok nehezedett a földre. De ez nem változtatta meg nagyon a természet képét. A romlásnak nyilvánvaló jelei voltak, de a földet még mindig gazdaggá és széppé tették a gondviselő Isten ajándékai. A dombokat fenséges fák koronázták, amelyek a szőlőtő gyümölcsstermő ágait támasztották alá. A hatalmas kertszerű síkságok zöld színbe öltöztek, és ezernyi virágtól illatoztak. A föld sokféle gyümölcsöt termelt, szinte korlátlanul. A fák mérete, szépsége és arányaik tökéletessége messze túlszárnyalta a mostaniakat. Anyaguk finom rostú, kemény szerkezetű volt, majdnem olyan mint a kő. Aranyban, ezüstben, drágakövekben bővülködött a föld. {PP 90.1}

Az emberiség sokat megőrzött eredeti erejéből. Csak néhány évszázad telt el azóta, hogy Ádám ehetett az élet fájáról, amely meghosszabbította életét; az ember korát még mindig századokban mérték. Ezek a hosszú életű emberek, akiknek kivételes képességük volt a tervezésre és a megvalósításra, Isten szolgálatára szentelődve dicsőségessé tehették volna teremtőjük nevét a földön, és megfelelhetek volna annak, amiért Isten életet adott nekik. De ők ezt nem tették. Sok óriás volt - bölcsességükről híres, nagy termetű, erős emberek, a legkülönösebb és legcsodálatosabb munkák ügyes tervezői. De elengedték a gonoszság gyeplőjét. Ügyességük és értelmi képességük arányban állt ezzel a bűnükkel. {PP 90.2}

Az özönvíz előtt élt embereket Isten sok és gazdag ajándékkal áldotta meg. De ők a maguk dicsőségére használták ajándékaikat, és azt átokká tették azáltal, hogy az Ajándékozó helyett az ajándékokat szerették. Az aranyat, ezüstöt, drágaköveket és a jó minőségű faanyagot a saját lakóhelyük építéséhez használták, és egymást túl akarták szárnyalni lakásuk ötletes díszítésében. Csak saját büszke szívük kívánságait igyekeztek kielégíteni, és szórakoztató, bűnös látványokban lelték örömeiket. Mivel nem akarták Istent megismerni, csakhamar létezését is tagadták. A természetet imádták a természet Istene helyett. Dicsőítették az emberi lángelmét, imádták kezük munkáit, és arra tanították gyermekeiket, hogy hajoljanak meg a faragott képek előtt. {PP 90.3}

A zöld mezőkön, a gyönyörű fák árnyékában emeltek oltárt bálványaiknak. Levélzetüket egész évben megőrző kiterjedt ligeteket a hamis istenek imádására szentelték. E ligetekhez gyönyörű kertek kapcsolódtak. Hosszú, kanyargós sétányai fölél mindenféle gyümölcsstermő fa hajolt, szobrok díszítették, és mindennel el volt látva, ami az érzéseket gyönyörködteti, ami a nép érzelmi vágyainak szolgál és így csábította őket a bálvány istentiszteleteken való részvételre. {PP 91.1}

Az emberek nem akartak tudni Istenről; saját fantáziájuk alkotta dolgokat imádtak. Ennek következtében erkölcsileg egyre romlottak. A zsoltáríró így ecseteli a bálványimádás hatását: "Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak" (Zsolt 115:8. új prot. ford.). Az emberi értelem törvénye, hogy szemlélés által átváltozunk. Az ember nem múlhatja felül az igazságról, tisztaságról és szentségről alkotott fogalmait. Ha gondolatban soha nem emelkedik az emberi szint fölé, ha hitben nem tud elgondolkozni a végtelen bölcsességen és szereteten, akkor egyre lejjebb süllyed. A hamis istenek tisztelői istenségeiket emberi tulajdonságokkal és szenvedélyekkel ruházták fel, ezért őket tekintették jellembeli példaképüknek. Ennek következtében erkölcsük megromlott. "És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz [...] A föld pedig romlott vala Isten előtt és megtelék a föld erőszakoskodással" (1Móz 6:5.11). Isten parancsolatokkal szabályozza az ember életét, de törvényét áthágták, és ennek mindenféle bűn lett a következménye. Az ember leplezetlenül és vakmerően vétkezett. A jogosságot a porba tiporták, és az elnyomottak kiáltása felhatolt az égig. {PP 91.2}

A többnejűség már korán meghonosodott, szemben a kezdetben adott mennyei intézkedéssel. Az Úr egyetlen feleséget adott Ádámnak, jelezve, hogy miként rendelkezett a házasságról. A bűnbeesés után azonban az ember a saját bűnös vágyait akarta követni. Ennek következtében a bűn és nyomorúság rohamosan fokozódott. Nem tartották tiszteletben sem a házasságot, sem a tulajdonjogot. Aki megkívánta feleségét és vagyonát, elvette erőszakkal, és diadalt ült erőszakos cselekedete felett. Élvezettel pusztították az állatokat, és a húskételek fogyasztása még kegyetlenebbé és vérszomjasabbá tette őket, mígnem az emberi élethez is megdöbbentő kegyetlenséggel viszonyultak. {PP 91.3}

A világ a gyermekkorát élte, de a gonoszság annyira elmélyült és elterjedt, hogy Isten nem tűrhette már tovább, és ezt mondta: "[...] Eltörölöm az embert, akit teremtettem, a földnek színéről" (1Móz 6:7). Kijelentette, hogy Lelke nem fogja örökre éltetni a gonosz emberiséget. Ha bűneikkel tovább szennyezik a világot és gazdag kincseit, eltörli őket a teremtettségéből és elpusztítja azokat a dolgokat, amelyekkel oly örömmel áldotta meg őket; elsöpri az állatokat a mezőről és a gazdag ételmezt kínáló növényzetet. A gyönyörű földet kietlenné és rommá teszi. {PP 92.1}

Az eluralkodó romlottság közepette Methusélah, Noé és sokan mások megpróbálták ébren tartani az igaz Isten ismeretét, és feltartóztatni az erkölcsstelenség áradatát. Százhusz évvel az özönvíz előtt az Úr szent angyal által kinyilatkoztatta szándékát Noénak. Megparancsolta, hogy építsen bárkát, és építése közben prédikáljon. Hirdesse, hogy Isten vízözönt hoz a földre a gonoszok elpusztítására. Akik elhiszik Isten üzenetét, és bűneiket megbánva, megújulva felkészülnek erre az eseményre, azoknak megbocsát és menedéket ad. Énók is elmondta gyermekeinek, amit Isten mutatott neki az özönvízről. Methusélah és fiai pedig, akik még hallották Noét prédikálni, segítettek a bárka építésében. {PP 92.2}

Isten megadta Noénak a bárka pontos méreteit, és világosan meghatározta építésének minden részletét. Emberi bölcsesség nem tudott volna kigondolni olyan erős és masszív építményt. Isten volt a tervező és Noé az építőmester. A bárkát hajótest formájúvá építették, hogy lebeghessen a vízen, de bizonyos vonatkozásban inkább házhoz hasonlított. Három emelete volt, de csak egy ajtaja az oldalán. A bárka fentről kapta a fényt, és helyiségei úgy voltak elrendezve, hogy mind kapott a világosságból. A felhasznált anyag ciprus vagy góferfa volt, amely évszázadokig nem korhad el. E roppant nagy építmény építése lassú és nehéz munka volt. A fák megmunkálása, óriási méreteik és anyaguk tulajdonságai miatt sokkal nehezebb volt, mint a mai gerendáké, még akkor is, ha az akkori emberek erősebbek voltak. Bár az építők mindent megtettek, amire ember képes, hogy tökéletes munkát végezzenek, a bárka mégsem tudott volna önmagában ellenállni a földre zúduló viharoknak. Csak Isten tudta megőrizni szolgálóit a háborgó vízen. {PP 92.3}

"Hit által tisztelte Istent Noé, mikor megintetvén a még nem látott dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített, amely által kárhoztatá e világot és a hitből való igazságnak örökösévé lett" (Zsid 11:7). Mialatt Noé hirdette intő üzenetét a világnak, cselekedeteivel tanúsította őszinteségét. Hite így tökéletesedett és lett nyilvánvalóvá. Példát adott a világnak arra, hogy miként kell hinni abban, amit Isten mond. Mindent, amije volt, a bárkába fektette. Amikor elkezdte építeni azt a hatalmas hajót a szárazföldön, tömegek jöttek mindenfelől, hogy megnézzék ezt a furcsa dolgot, és meghallgassák e különös prédikátor komoly, lelkes szavait. A bárkán ejtett minden kalapácsütés egy-egy bizonyágtevés volt az embereknek. {PP 95.1}

Először úgy látszott, hogy sokan elfogadják az intést, de nem fordultak őszinte bűnbánattal Istenhez. Nem akarták elhagyni bűneiket. Az özönvízig eltelt idő alatt hitük próbára lett téve, de ők nem állták ki a próbát. Végül az eluralkodó hitetlenségtől legyőzöttek, korábbi társaikhoz csatlakozva elvetették az ünnepélyes üzenetet. Egyesek mély meggyőződésre jutottak, és megfogadták volna az intő szavakat, de oly sokan tréfálkoztak és gúnyolódtak, hogy átvéve ugyanazt a lelkületet, ellenálltak az irgalmas hívásnak, és csakhamar a legkihívóbb csúfólódókkal azonosultak. Azok voltak a legvakmerőbbek és legbűnösebbek, akiknek a lelkében egyszer már fény gyúlt, de ellenálltak Isten Lelkének. {PP 95.2}

E nemzedékben nem mindenki volt a szó legteljesebb értelmében bálványimádó. Sokan állították, hogy imádják Istent. Azt mondták, hogy bálványaik az istenséget ábrázolják, és hogy általuk az emberek tisztább fogalmat alkothatnak a mennyei lényről. Ez az osztály elsőként vetette el Noé prédikálását. Amikor megkísérelték Istent anyagi tárgyakkal ábrázolni, elvesztették tiszta látásukat. Nem látták, milyen fenséges és hatalmas az Isten. Szem elől tévesztették jellemének szentségét, kívánalmainak szent és változatlan voltát. Amikor a bűn általános lett, egyre kevésbé tűnt nekik az rossznak, és végül kijelentették, hogy Isten törvénye érvényét veszítette; hogy Isten jellemével ellentétben áll a bűn megbüntetése; és cáfolták, hogy ítéletével meg fogja látogatni a földet. Ha e nemzedékbeli emberek engedelmeskedtek volna Isten törvényének, akkor szolgájának intésében Isten hangját hallották volna. De mivel elutasították a világosságot, elméjük annyira elsötétedett, hogy Noé üzenetét csalásnak hitték. {PP 95.3}

Nem a sokaság, nem a többség állt az igazság oldalán. A világ felsorakozott Isten igazsága és törvényei ellen, Noét pedig fanatikusként tartották. Sátán, amikor Évát Istennel szembeni engedetlenségre kísértette, ezt

mondta neki: "Bizony nem haltok meg" (1Móz 3:4). A világ által tisztelt bölcs és nagy emberek ugyanezt mondogatták. "Isten fenyegetéseinek megfélemlítés a célja - mondták -, és azok soha nem fognak megvalósulni. Ne aggódjatok! Az az Isten, aki a világot alkotta, sohasem fogja elpusztítani, és sohasem fogja büntetni azokat a lényeket, akiket ő teremtett. Csak nyugalom! Ne féljete! Noé eszelős fanatikus." A világot mulattatta "a rászédett öregember oktalansága". Ahelyett, hogy Isten előtt megalázták volna szívüket, tovább engedetlenkedtek és erkölcstelenkedtek, mintha Isten nem is szólt volna hozzájuk szolgája által. {PP 96.1}

De Noé állt, mint szikla a viharban. A megvetett és kigúnyolt Noé szent feddhetetlenségével és rendíthetetlen becsületességével tűnt ki. Szavaiból erő áradt, mert az Isten hangja volt az, amely szolgája által szólt az emberhez. Noé kapcsolatban volt Istennel, akinek végtelen hatalma erősítette, amíg százhusz éven át ünnepélyes hangon szólt nemzedékének azokról az eseményekről, amelyek az emberi bölcsesség mércéjén mérve lehetetlenek voltak. {PP 96.2}

Az özönvíz előtti világ századokon át változatlanoknak hitte a természet törvényeit. Az ismétlődő évszakok rendben követték egymást. Addig soha nem esett eső. A földet köd és harmat öntözte. A folyók még soha nem léptek ki medrükből, hanem vizüket baj nélkül vitték a tengerbe. Szilárd törvények tartották a vizet partjai között. De ezek az okoskodók nem ismerték fel Isten kezét, amely feltartóztatta a vizet, mondván: "Eddig jöjj és ne tovább" (Jób 38:11). {PP 96.3}

Amint múlt az idő, és nem látszott semmi változás a természetben, a korábban félelemtől remegő emberek kezdtek fellázadni. Azt gondolták, ahogy ma is sokan, hogy a természet a természet Istene felett áll, és törvényei olyan szilárdak és megalapozottak, hogy még Isten sem tud változtatni rajtuk. Úgy okoskodva: ha Noé igazat mondana, a természet rendje megváltozna. Noé tanítását csalásnak tüntették fel a világ előtt - hatalmas csalásnak! Isten intéseivel szembeni megvetésüket azzal fejezték ki, hogy pontosan azt csinálták, mint az intés előtt. Tovább ünnepeltek és lakmároztak. Ettek és ittak, ültettek és építettek, a jövőtől remélt nyereségeiket tervezgették, és még messzebbre mentek a gonoszságban, Isten kívánalmainak kihívó áthágásában, hogy megmutassák, nem félnek a Végtelen Lénytől. Azt hangsúlyozták, ha bármiben is igaz volna az, amit Noé mond, a hírneves emberek - a bölcsék, az okosok, a nagyok - megértenék azt a dolgot. {PP 97.1}

Ha az özönvíz előtti emberek hitelt adva az intésnek, megtértek volna gonosz cselekedeteikből, az Úr nem haragudott volna többé rájuk, mint ahogy később Ninivére sem. De mivel makacsul ellenálltak a lelkiismeret feddő szavának és Isten prófétája intéseinek, az a nemzedék betöltötte gonoszságának mértékét és megérett a pusztulásra. {PP 97.2}

Kegyelmi idejük lejárában volt. Noé hűségesen követte Isten utasításait. A bárka elkészült minden részletében úgy, ahogy az Úr parancsolta, és élelmet tárolt embernek és állatnak. Most utoljára hangzott az emberekhez Isten szolgájának ünnepélyes kérése. Szavakkal nem kifejezhető epekedő vágyakozással könyörgött nekik, hogy meneküljenek, amíg nem késő. Újra elutasították szavait, és tréfálkoztak, gúnyolódtak. De a gúnyolódo tömeg hirtelen elnémult. Különbéféle állatok - a legvadabbak és a legszelídebbek egyaránt - jöttek a hegyekről és az erdőkből, és csendben meneteltek a bárka felé. Szélrohamhoz hasonló zaj volt hallható, és íme, minden irányból tömegével sereglettek a madarak, elsötétítve az eget, és tökéletes rendben vonultak be a bárkába. Az állatok engedelmeskedtek Isten parancsának, az emberek pedig nem. Szent angyaloktól vezetve "kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába" (1Móz 7:9), a tiszta állatokból pedig hét-hét. A világ csodálkozva, egyesek félelemmel nézték ezt. Filozófusokat kértek, hogy magyarázzák meg ezt, de hiába. Ez olyan titok volt, amit nem tudtak megfejteni. Az emberek szíve annyira megkeményedett a világosság csökönös elvetése következtében, hogy ennek a jelenetnek is csak pillanatnyi hatása volt. Amint a halálra szánt emberiség szemlélte a dicsőségben fénylő napot és a csaknem édeni szépségbe öltözött földet, féktelen vigadozással úzte el félelmét, és úgy tűnt, hogy erőszakos tetteivel magára akarja vonni Isten már feltámadt haragját. {PP 97.3}

Isten megparancsolta Noénak "[...] Menj be te, és egész házadnépe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben" (1Móz 7:1). A világ elvetette Noé figyelmeztetését, de befolyása és intése saját családjára áldást hozott. Lelkiismeretességének és becsületességének jutalmaként Isten megmentette vele együtt családjának minden tagját. Micsoda bátorítás ez a hűséges szülőknek! {PP 98.1}

Az irgalom már nem járt közbe a bűnös emberiség érdekében. A mező vadjai és a levegőben röpködő madarak bevonultak a menekülés helyére. Noé és családja a bárkán belül volt, "[...] és az Úr bezárta utána az ajtót" (1Móz 7:16). Vakító fény lobbant. Villámlásnál ragyogóbb és fényesebb felhő szállt alá a mennyből, és a bárka bejárata előtt lebegett. A súlyos ajtót, amelyet a bent levők nem tudtak becsukni, láthatatlan kezek lassan a helyére fordították. Noé be volt zárva; Isten kegyelmének elutasítói pedig ki voltak zárva. A menny pecsétje volt azon az ajtón. Isten zárta be azt, és csak Isten nyithatta ki. Mielőtt Krisztus eljön az ég felhőiben, a bűnös emberért való közbenjárása megszűnik és ugyanígy fog a kegyelem ajtaja bezáródni. Isten kegyelme nem fékezi többé a gonoszokat és Sátán fogja teljesen uralni a kegyelem elutasítóit. Megkísérik elpusztítani Isten népét, de miként Isten bezárta Noét a bárkába, akként az igazakat hatalma fogja oltalmazni. {PP 98.2}

Noé és családja bement a bárkába, de hét napig semmi jele nem volt a közeledő viharra. Ezalatt hitük próbára lett téve. A kinti világnak ez az örvendezés ideje volt. A látszólagos késedelem megerősítette őket abban a hitben, hogy Noé üzenete csalás, és hogy soha nem lesz özönvíz. Az általuk látott ünnepélyes jelenetek ellenére - hogy a szárazföldi állatok és a madarak bementek a bárkába; hogy Isten angyala bezárta az ajtót - tovább tréfálkoztak és tivornyáztak. Még Isten e feltűnő megnyilatkozásaiból is tréfát űztek. Csoportokba verődtek a bárka körül, és olyan vakmerő hévvel gúnyolták lakóit, amilyenre soha azelőtt nem merészkedtek. {PP 98.3}

A nyolcadik napon azonban sötét felhők lepték el az eget. Majd mennydörgött és villámlott. Nemsokára nagy cseppekben kezdett esni az eső. A világ soha nem látott ilyet, és az emberek szívét félelem töltötte el. Mindnyájan titokban ezt kérdezték: "Lehetséges, hogy Noénak igaza volt, és a világ pusztulásra van ítélve?" Az ég egyre sötétebb lett, és egyre sűrűbben esett az eső. Az állatok vad rémülettel kószáltak, üvöltéseikkel mintha az ember sorsát siratták volna. Majd "[...] felfakadának [...] a nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornáit megnyilatkoznak" (1Móz 7:11). A felhők hatalmas zuhatagokban öntötték a vizet. A folyók kiléptek medrükéből és elárasztották a völgyeket. A földből leírhatatlan erővel törtek fel a vízsugarak, többszáz méternyire a levegőbe dobva súlyos sziklákat, amelyek visszahullva a föld mélyébe temetődtek. {PP 99.1}

Az emberek először csak nézték saját kezük munkájának pusztulását. Pompás építményeiket, a gyönyörű kerteket és ligeteket, ahova bálványait helyezték, elpusztították az égből lesújtó villámok, a romok pedig szerteszét szóródtak. Összeomlottak az oltárok, amelyeken áldoztak. Az élő Isten hatalma megremegtette a bálványimádókat és ráébresztette őket, saját romlottságuk okozta pusztulásukat. {PP 99.2}

A vihar egyre vadabban dühöngött és minden irányba fák, épületek, sziklák és földdarabok repültek. Leírhatatlan volt az emberek és állatok rémülete. A vihar üvöltését túlharsogta az Isten tekintélyét semmibe vevő emberek jajveszékése. Sátán maga is, aki kénytelen volt a háborgó elemek között maradni, féltette életét. Gyönyörűséggel irányította a hatalmas embertömeget, és szerette volna, ha életben maradva, folytatják szentségtelen dolgaikat és az ég Ura elleni lázadásukat. Sátán most átkokat szórt Istenre, igazságtalansággal és kegyetlenséggel vádolta őt. Sátánhoz hasonlóan sokan káromolták Istent, és ha tehették volna, lerántják hatalma trónjáról. Mások magukon kívül voltak félelmükben, és kezüket a bárka felé nyújtva könyörögtek bebocsátásért. De hiába esedeztek. Végre felébredt lelkiismeretük. Megtudták, hogy van Isten, aki uralkodik a mennyben. Komolyan kiáltottak hozzá, de füle nem volt nyitva kiáltásukra. Ebben a rettenetes órában meglátták, hogy Isten törvényének áthágása okozta végromlásukat. A büntetéstől való félelem miatt beismerték ugyan bűneiket, de nem igazán bánták meg azokat, nem utálták meg a gonoszságokat. Az ítélet megszűntével újra dacoltak volna a mennyel. Épp úgy, ahogyan a tűz általi pusztulás előtt Isten ítélete a földre sújt, a megátalkodottak pontosan tudni fogják, hol, miben vették semmibe Isten törvényét. De bűnbánatuk nem lesz őszintébb, a régi világénál. {PP 99.3}

Egyesek végső kétségbeesésükben megpróbáltak betörni a bárkába, de az erős építmény ellenállt kísérletüknek. Voltak, akik belekapaszkodtak a bárkába, amíg el nem sodródtak a háborgó vízben, vagy letépte őket egy szikla, vagy fa, amelybe beleütköztek. A masszív bárka minden rostjában remegett, amikor az irgalmatlan szélről csapkodva hullámról hullámra lendült. Az állatok belül kiáltásaikkal fejezték ki félelmüket és fájdalmukat. De a háborgó elemek között a bárka biztonságban haladt tovább. Végtelenül erős angyalok kaptak megbízást megőrzésére. {PP 100.1}

A viharban a védtelen állatok az emberekhez rohantak, mintha tőlük várnának segítséget. Egyes emberek

gyermekeiket és magukat hatalmas állatokhoz kötötték, tudva, hogy ezek szívósan ragaszkodnak az élethez, még a legmagasabb helyekre is felmásznak, hogy megmeneküljenek az emelkedő víztől. Mások a dombok vagy hegyek csúcsán álló magas fákhöz erősítették magukat, de a fák gyökerestől kiszakadtak, és élő terhükkel a háborgó habokba zuhantak. A biztonságot ígérő helyek egymás után elárvultak. A víz egyre emelkedett, és az emberek a legmagasabb hegyeken kerestek menedéket. Gyakran ember és állat egyszerre küzdött egy talpalatnyi helyért, mígnem mindketten lesodródtak. {PP 100.2}

Az emberek a legmagasabb csúcsokról is mindenfelé csak parttalan óceánt láttak. Isten szolgájának ünnepélyes intése most már nem tűnt nevetségesnek és megvetendőnek. Azok az elveszett bűnösök hogy vágytak a semmibe vett alkalmak után! Hogy könyörögtek egy órányi kegyelemidőért, még egy kis irgalomért! Noé egyetlen hívó szaváért! De a kedves hangot, a kegyelem szavát ők már nem hallhatták. A szeretet, nem kevésbé, mint az igazság, megkövetelte, hogy Isten büntetése határt szabjon a bűnnek. A megtorlás vize elmosta az utolsó menedéket is, és azok, akik Istent semmibe vették, elpusztultak a fekete mélységben {PP 100.3}

"[...] az Isten szavára" előállott "[...] akkori világ vízzel elborítottván, elveszett: a mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára" (2Pt 3:5-7). Egy másik vihar közeledik. A földön ismét végigsöpör Isten pusztító haragja, és bűn és bűnösök elpusztulnak. {PP 101.1}

Ma is elkövetik azokat a bűnöket, amelyek az özönvíz előtti világban bosszúért kiáltottak. Az emberek szívéből eltűnt az istenfélelem. Isten törvényét közömbösen kezelik és megvetik. A most élő nemzedék mérhetetlen világiassága felér az akkorival. Így szólt Krisztus: "Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez mennek vala, mind ama napig, amelyen Noé a bárkába méne [...] akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is" (Mt 24:38-39). Isten nem az evésért és ivásért marasztalta el az özönvíz előtti emberiséget. Ő adta nekik a föld sok-sok gyümölcsét, hogy kielégítse fizikai szükségleteiket. A bűn abban állt, hogy ezeket az ajándékokat az Adományozó iránti hála nélkül fogadták el, és megrontották önmagukat étvágyuk korlátlan kielégítésével. Házasságot jogosan kötöttek, Isten rendelte el. Ez volt az általa alapított első intézmények egyike, és azt különleges rendelkezésekkel szabályozta, szentté és széppé tette. Az emberek elfeledték ezeket az utasításokat, a házasságot megrontották, és a szenvedélyek szolgálatába állították. {PP 101.2}

Hasonló állapotok vannak ma is. Ami önmagában törvényes, azt az ember túlzásba viszi. Étvágyát korlátozás nélkül kielégíti. Azok, akik magukat Krisztus követőinek mondják, ma együtt esznek és isznak a részegesekkel, bár a nevük ott van a gyülekezet névsorában. Mértéktelenség bénítja meg az erkölcsi és lelki képességeket, és utat készít az alantas szenvedélyek kielégítésének. A tömegek nem érzik, hogy erkölcsi kötelességük érzéki vágyaik megfékezése, így a szenvedélyek rabjává lesznek. Számos ember él érzéki élvezeteinek; ennek a világnak, és csakis ennek az életnek. Szertelenség hatja át a társadalom minden rétegét. A becsületességet feláldozzák a fényűzés és hivalkodás oltárán. Azok, akik sietnek meggazdagodni, elferdítik az igazságot, elnyomják a szegényeket, és most is veszik és adják a "rabokat és emberek lelkeit". Dorgálás nélkül pusztít a rászedés, megvesztegetés és tolvajlás, fent és lent egyaránt. A sajtó hemzseg a gyilkossági hírektől - a hidegvérrel és ok nélkül elkövetett bűncselekmények híreitől, mintha az emberiség utolsó szikrája is kihalt volna. Ezek a rémtettek olyan megszokott esetek lettek, hogy szinte megjegyzés nélkül maradnak, és alig keltenek megdöbbenést. Az anarchia szelleme lett úrrá a nemzetek életében, és a világot időről-időre rémületbe ejtő zendülések mutatják, hogy parázslik a szenvedélyek és a törvénytelenségek tüze, és ha egyszer elszabadul a gyeplő, bajjal és nyomorúsággal tölti be a világot. Az a kép, amelyet a Szentírás az özönvíz előtti világról ad, nagyon híven ábrázolja azt az állapotot, amely felé a modern társadalom széleseben rohan. Most a mi századunkban is, a csak névlegesen keresztény országokban naponta követnek el olyan sötét és rettenetes bűncselekményeket, amilyenek miatt a régi világ bűnösei elpusztultak. {PP 101.3}

Az özönvíz bekövetkezte előtt Isten elküldte Noét, hogy figyelmeztesse a világot, és megtérítse az embereket, s így megmeneküljenek a fenyegető pusztulástól. Amint Krisztus második eljövetelének ideje közeledik, az Úr elküldi szolgáit intő üzenettel a világhoz, hogy felkészítsék azt erre a nagy eseményre. Tömegek szokásszerűen hággják át Isten törvényét, és most az irgalmas Isten felszólítja őket, hogy engedelmeskedjenek törvénye szent szabályainak. Isten megbocsát mindazoknak, akik bűnbánattal és Krisztus iránti hittel elhagyják

bűneiket. De sokan úgy érzik, hogy bűneik elhagyása túl nagy áldozatba kerül. Mivel életük nincs összhangban Isten erkölcsi kormányzatának tiszta elveivel, elutasítják Isten intéseit, és tagadják törvényének tekintélyét. {PP 102.1}

Abból a sok-sok emberből, akik az özönvíz előtt a földet lakták, csak nyolcan hittek Istenben és engedelmeskedtek Noén keresztül küldött szavának. Az igazság prédikátora százhusz éven át figyelmeztette a világot a közelgő pusztulásra, de üzenetét elutasították és semmibe vették. Mielőtt a Törvényadó eljön, hogy megbüntesse az engedetleneket, a törvényszegőket figyelmezteti, hogy térjenek meg és legyenek hívek. A többséget azonban hiába figyelmezteti. Ezt mondja Péter apostol: "[...] az utolsó időkben csúfolódók támadnak, akik saját kívánságaik szerint járnak, és ezt mondják: Hol van az ő eljövetelének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva" (2Pt 3:3-4). Nem halljuk-e mi is ugyanezeket a szavakat, nem csupán azoktól, akik nyíltan tagadják Isten létezését, hanem sok olyan embertől is, akik felállnak országunk szószékeire? "Nincs ok az aggodalomra! - kiáltják. Mielőtt Krisztus eljön, az egész világ megtér, és igazság uralkodik ezer évig. Békesség! Békesség! Minden úgy folytatódik, amint kezdettől fogva volt. Ne zavarjon meg senkit ezeknek a vészmadaraknak az izgató üzenete!" De ez a tanítás a millenniumról nem egyezik Krisztus és az apostolok tanításaival. Jézus feltette ezt a sokatmondó kérdést: "Az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet e földön?" (Lk 18:8). És amint láttuk, azt is kijelentette, hogy a világ állapota olyan lesz, mint Noé napjaiban. Pál figyelmeztet bennünket, hogy lássuk meg a vég közeledtével a gonoszság növekedését: "A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyelmeztet" (1Tim 4:1). Az apostol azt mondja, hogy "[...] az utolsó napokban nehéz idők állanak be" (2Tim 3:1). És megdöbbentő listát ad azoknak a bűneiről, akiknél megvan a kegyesség látszata. {PP 102.2}

Az özönvíz előtti emberek, amint kegyelmi idejük lejárában volt, izgalmas szórakozásokba és ünnepekbe vetették bele magukat. A befolyásosak és hatalmasok igyekeztek az embereket vigassággal és szórakozással lekötöni, nehogy valakire hatással legyen az utolsó, ünnepélyes, komoly üzenet. Vajon nem ugyanez ismétlődik ma is? Mialatt Isten szolgálói hirdetik azt az üzenetet, hogy minden dolog vége a küszöbön van, a világ belemerül a szórakozások és élvezetek hajszolásába. Az állandóan visszatérő izgalmak közömbösséget váltanak ki Istennel szemben, és megakadályozzák, hogy az emberekre hassanak azok az igazságok, amelyeknél kívül semmi más nem tudja megmenteni őket a közelgő pusztulástól. {PP 103.1}

Noé napjaiban a filozófusok azt hangoztatták, hogy a világ nem pusztulhat el víz által. Ugyanígy ma is vannak tudós emberek, akik megkísérik kimutatni, hogy a világ nem pusztulhat el tűz által - hogy ez összeférhetetlen a természet törvényeivel. De a természet Istene, törvényeinek alkotója és irányítója fel tudja használni keze munkáit szándékának megvalósítására. {PP 103.2}

Amikor nagy és bölcs emberek a maguk megnyugtására bebizonyították, hogy a világ nem pusztulhat el víz által; amikor az emberek félelmét elnémították; amikor mindnyájan csalásnak tartották Noé próféciját, és őt magát fanatikusnak nézték - ekkor jött el Isten órája. "[...] A nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornái megnyilatkoznak" (1Móz 7:11), a gúnyolódókat pedig elborította az özönvíz. A dicsőített filozófusok túl későn látták be, hogy bölcsességük ostobaság; hogy a Törvényadó nagyobb, mint a természet törvénye, és a Mindenhatónak megvannak az eszközei szándékai megvalósításához. "És miként a Noé napjaiban lett", "ezenképpen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik" (Lk 17:26. 30). "Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék" (2Pt 3:10). Amikor a filozófia okoskodása elúzi az Isten büntetésétől való félelmet; amikor vallási tanítók hosszú, békés és virágzó korszakokat jövendölnek, és a világot leköti az üzlet és szórakozás, az ültetés és építkezés, a dőzsölés és mulatozás, amikor elutasítják Isten intéseit, és gúnyt űznek követőiből "hirtelen veszedelem jő rájok, [...] és semmiképpen meg nem menekednek" (1Thess 5:3). {PP 103.3}